

Cigan.

Na maršu, v vojašnici — mračen ko duh,
vsem šalam tuj, vsem besedam gluh;
le v nedeljo je gosli v kantino vzel
in pri tretji čaši nam je zapel.

Dajte mi gosli, da vam zasviram,
da vam cigansko pesem zapojem,
da vam izpojem, kar v srcu je mojem,
da vam zasviram, po čem jaz umiram.

Hrzajo konji zvečer na priponu,
kopljejo zemljo s kopiti, z ušesi
strižejo, strežejo glas, ki po lesi
blodi kot splašena zver ob pogonu.

Daljno ubojstvo li? — Bog ti daj sreče,
brate razbojnik, na temnem križpotji!
Težko življenje to, z vsemi v nasprotji!
Žalostna pot iz dobrove do ječe!

Ali so vinjeni svatje na cesti,
pa jim harmonika poje vreščeča?
Ženinu rasti obilje in sreča,
kakor bo rastel zarod nevesti!

Daljni glasovi — vsi ste enaki.
Vriski, izgubljeni v gozdne goščave,
plakate, tožite kakor težave,
kadar pojo med delom težaki.

Ali pokojno gore pred šatori
ognji ciganski; mirno razpreda
se med drugovi tiha beseda,
kakor šumenje tajno med bori.

Moje ime! In pes moj zacvili,
konj moj na sredi paše obstane,
dvignil je glavo — čul bi rad znane
v mraku korake . . . Lisko moj mili!

Kot blisk se razmreži črez nočni vihar,
opletel vso družbo je pesmi čar;
dvanajste kaprol stisnil pest je v zrak
in jo spustil na mizo: „Cigan, ti si vrag!“

Oton Zupančič.

Barkariolovo hrepenenje.

Dubrovnik, april.

Tih je večer . . . le iz seče slavca spev drhti —
pridi, draga, jaz te čakam, srce hrepeni.

Tih je večer . . . le valovi vzdihajo, šume —
pridi, draga, vse že spi, nihče ne ve.

Morje srebra lije luna na ves svet z neba —
kje si, draga, slišiš li drhteči klic srca?

Pridi, draga, čolnič čaka, da v srebrno noč
te popeljem, o ljubezni sladki ti pojoč.

Pridi, draga, glej, jaz čakam, srce hrepeni,
kaj mudiš tako se dolgo, draga, kaj te ni?

Pridi, draga, glej, jaz čakam koprneč, drhteč.
Pridi! — Ah, saj vem, ne prideš nikdar, nikdar več . . .

Fr. Ks. Meško.